

Narodila som sa v roku 1963 a s radosťou vám niečo o sebe píšem. Som matka štyroch detí. Pochádzam z katolíckej rodiny, bola som teda nábožensky vychovávaná, ale boli to len náboženské tradície: prijímanie, birmovka, sem-tam spoveď. I keď som na veľké sviatky do kostola chodila, pretože ma rodičia nútili, nič som z toho nemala.

Ako mladá som bola spokojná so svojím životom. Veľmi rada som chodila na diskotéky, medzi mladých a myslela som si, že celý svet patrí mene. V 23 rokoch som sa vydala a mala som prvé dieťa, ale moje predstavy o šťastí sa mi zrútili.

Samozrejme i manžel bol neveriaci i keď od malička nábožensky vychovávaný tak isto ako aj ja. Ale bolo to ako „stavanie na piesku“. Po pár mesiacoch sme si prestali rozumieť. Pretože manžel holdoval alkoholu a ja, ako každá neveriaca manželka, som sa len tak nenechala a tak boli hádky a krik na dennom poriadku. Až raz, môj brat prišiel k nám pozrieť syna a spýtal sa ma, ako to rozprávam, či musím stále hrešiť a fajčiť jednu cigaretu za druhou. Pozrela som na neho, čo to hovorí, čo sa s ním robí. Keď mi potom vydal svedectvo ako uveril, ešte som tomu veľmi nerozumela, ale sledovala som jeho život a videla som, že u neho nastali zmeny.

Po nejakom čase mi priniesol Bibliu, ktorú som začala čítať od začiatku až po kapitolu, kde sa

píše, že Pán Boh začal ľutovať, že stvoril človeka (1. M 6:6). Pri tomto čítaní som zosmutnela a začala som sa nad sebou zamýšľať. Ako som Bibliu čítala ďalej, Svätý Duch ma začal obviňovať a ja som začala vidieť svoje hriechy, o ktorých som vedela, že ich musím opustiť.

Cigarety, zábavy, nadávky a svetské radovánky u mňa začali strácať hodnotu. Pán mi ukázal, aká som bola zlá ku svojej starkej, ale s tým som už nič nevedela urobiť, lebo ona bola už mŕtva a tak som kvôli tomu často plakala a prosila Pána o odpustenie. Brat videl, ako žijeme a tak ma povzbudzoval, aby som sa modlila, že to bude dobré, a pri jednej príležitosti ma vzal do zhromaždenia. Tam som počula veľa svedectiev, Slovo Božie ku mne silno hovorilo. Mala som možnosť hovoriť i s kazateľom, ktorý mi vysvetľoval spásu a prijatie Pána Ježiša do svojho srdca. Následne som to aj urobila. Dostala som takú veľkú radosť, že už som sa nebála ísť domov kvôli tomu, čo bude, ak bude mať manžel vypité. Dokonca som mu povedala, že ak ma ešte inokedy pustí na také zhromaždenie, kúpim mu liter vína. Sama som sa čudovala tomu, čo hovorím, pretože alkohol mi vadil. Tým nechcem povedať, že potom mi to už nevadilo, dokonca doteraz alkohol nenávidím, ale bola by som dala čokoľvek za to, aby som mohla chodiť častejšie do zhromaždenia. (Pritom mi treba povedať, že pre mňa ako svetského človeka tiež nebolo problémom na zábave dať si pohárik, dva-tri, i viac.) Keď som to povedala manželovi, nechápal, čo hovorím, no moje srdce horelo radosťou.

Narodilo sa nám druhé dieťa, potom tretie. Manžel pil naďalej, hádali sme sa, ale ja som sa za neho stále modlila, i malé deti som tak učila, pretože som silne verila, že keď budeme prosiť Pána Boha, vypočuje nás. Žiaľ, na zhromaždenie som sa dostala málokedy, pretože brat s manželkou sa odsťahovali do Čiech.

Raz k nám prišla kamarátka zo susednej dediny a hovorila, že chodí do kostola a tam u nich je

vraj veľmi dobré kázanie a farár všetko veľmi dôkladne vysvetlí. Začalo ma to priťahovať a manžel povedal, že také niečo môže byť aj u nás. Ale ešte ani sám nevedel, akú vážnu vec povedal. Chcel mi urobiť radosť a tak so mnou šiel za naším farárom. Keď sme mu vysvetlili, čo chceme (či by nám nevysvetľoval Bibliu), s údivom na nás pozrel a povedal, aby sme prišli o dva týždne. Keď sme prišli, znova to boli ďalšie dva týždne, a takto nás viackrát odmietol. Stratili sme trpezlivosť a začali sme hľadať inde.

Raz pri čítaní časopisu Život som si všimla zopár poznámok o Pánovi Ježišovi a v prípade záujmu dozvedieť sa niečo viac o Pánovi bol tam aj kontakt na JPK. Mala som veľa otázok a tak som hneď napísala a aj to, že by som chcela mať také zhromaždenie doma. Hneď mi odpísali. Zhodou okolností boli tam mladomanželia, ktorí túto prácu chceli vykonávať. Keď mali prvýkrát prísť, satan zapracoval tak, že sme sa s manželom tak veľmi pohádali, že som sa zbalila, vzala tri deti a v noci utiekla do Nitry za rodinou.

Pretože v noci autobus z Nitry do vedľajšej dediny, kde bývala moja rodina, už nešiel, na železničnej stanici nás jedna milá železničiarka zamkla a tam sme prespali. Ráno sme išli k mojej tete, ktorá nás prichýlila. O tri dni prišiel pre nás brat, aby som sa pobalila a išla domov, vraj je s jeho manželkou dohodnuté, že môžem u nich bývať.

Keď sme prišli domov, mama mi hovorila, že boli u nás nejakí ľudia kvôli nejakému zhromaždeniu. Keď som to počula, od radosti som bratovi povedala, aby sa nehneval, ale ja nikam nejdem, chcem zostať doma. Brat sa na mňa pozrel a povedal: „Ty si sa zbláznila. Chceš takto ďalej žiť?“ Keď som mu povedala, čo je vo veci, ako sa teším na kresťanov a že chcem bližšie poznať Pána Ježiša, pochopil. Začalo sa u mňa plniť slovo: „Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie a Jeho spravodlivosť a všetko ostatné vám bude pridané“. Napísala som tým ľuďom,

teraz sú to už brat a sestra Zoltán a Ildikó, kedy by mohli znova prísť. Odpísali, že ihneď. Ja som skákala od radosti a oni tak isto, čo sme sa o sebe neskôr dozvedeli.

Ako sme začali mávať zhromaždenie, uverili i moje deti a manžel. Keď sme predtým išli do mesta na nákup, manžel ma zvykol niekde pri pive čakať, kým som nakúpila. A teraz, asi po troch mesiacoch zhromaždenia, keď sme išli do mesta na nákup a ja som sa ho pýtala, či si niečo prosí, odpovedal mi, že nič, že nie je smädný. Prekvapila som sa, že nepýta ani pivo ani iný alkohol. Keď som jedla rožok so šalátom, nevedela som prehltnúť, lebo sa mi od radosti hrnuli slzy do očí a myslela som si, že sa mi sníva, pričom som sa bála, že sa z toho sna zobudím.

No nestalo sa tak, vďaka Pánu Bohu, pretože keď manžel uveril, v jeden deň prestal fajčiť a piť. (To by vám lepšie porozprával on.) Pán ma vypočul, bol to pre mňa zázrak. Na Vianoce, keď manžel prvýkrát povedal, že sa spolu pomodlíme, som zase od prekvapenia plakala od radosti. Manžel, ktorý mi kedysi páľil všetky kresťanské knižky, ktoré našiel, teraz sám rozdáva brožúrky a svedčí. Teraz nám Pán dal takú lásku, že sa máme radšej ako predtým. Neustále za to chválím Pána, keď o ňom počujem slovo aj cez rozhlasové vysielanie. Srdce mi horí radosťou. Nosím kresťanské knižky do obchodu, do zdravotníctva. Zdá sa mi to málo, lebo stále túžim pre Neho viac pracovať. S manželom sme boli zopárkrát svedčiť v domove dôchodcov. Tiež sme im premietli film Ježiš.

Odvtedy prešlo už jedenásť rokov. Tí manželia k nám už nechodia, pretože sa odsťahovali. Teraz k nám raz do mesiaca chodí niekto z AC a niektoré pondelky evanjelický farár.

Na záver ešte niečo o mne. Milujem Pána, chválospevy, počúvať Božie slovo, pracovať pre neho.

Vaša Viera Krkošová

november 2008